

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M. K.*, narozený X, státní příslušnost Ukrajina, naposledy bytem P., *zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa*, advokát, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 20.6.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2017 č.j. OAM-78/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X, vedený u Raiffeisenbank a.s.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 20.6.2017 napadl *rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2017, č.j. OAM-78/LE-LE05-LE24-2017*, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.4.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje. V rámci žaloby žalobce požádal o ustanovení zástupce a to advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backu s tím, že žaloba bude tímto právním zástupcem doplněna. (*Žalobce k žalobě připojil i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 11.7.2017 č.j. 60 Az 34/2017-21 byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát a usnesením ze dne 18.7.2017 č.j. 60 Az 34/2017-24 byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 20.6.2017.

*V doplnění žaloby dne 21.7.2017 žalobce uvedl, že dle něho žalovaný nedostatečně vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu, v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv. Tento názor odůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí, z níž žalobce citoval podstatnou pasáž a dané posouzení považoval za zcela nedostatečné, a proto rovněž nepřezkoumatelné. Žalobce poukázal na názor Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) týkající se podmínek udělení humanitárního azylu artikulovaný v usnesení NSS ze dne 28.3.2014, č.j. 5 Azs 23/2013-18 (pozn. soudu: správně 5 Azs 24/2013-18) s tím, že ačkoliv rozhodnutí o udělení či neudělení humanitárního azylu podléhá pouze velmi omezenému soudnímu přezkumu, odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže uvedeným požadavkům dostát.*

*Žalobce v průběhu správního řízení jasně uvedl specifika svého případu, která bylo třeba zvážit rovněž při hodnocení eventuálního udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce uvedl mimo jiné, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, nemá tam příbuzné ani domov, nemá tam kde bydlet. Jeho rodina – za kterou považuje svoji dceru a synovce – žije v České republice (dále jen **ČR**), kterou považuje za svoji vlast rovněž žalobce. Tedy bezesporu uvedl důvody soukromého a sociálního charakteru, jimiž argumentoval pro svůj záměr získat v ČR některou formu mezinárodní ochrany a které nelze bez dalšího opomenout při vyhodnocení úvahy o případném udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný byl povinen zabývat se uvedenými okolnostmi, jež lze označit za humanitární, a s argumenty žalobce se vypořádat, byť třeba tak, že jeho případ neoznačí za případ zvláštního zřetele hodný. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28.1.2015, č.j. 1 Azs 200/2014-27, vztahující se mimo jiné k dvoufázovému postupu správního orgánu při posuzování naplnění podmínek udělení humanitárního azylu. V případě žalobce žalovaný neprovedl ani svoji primární povinnost, tj. že by podřadil žalobcem uváděné důvody pod institut humanitárního azylu a posoudil, zda lze uvažovat o případě hodném zvláštního zřetele nebo nikoliv, což je očividné již ze skutečnosti, že posouzení otázky udělení azylu dle § 14 zákona o azylu bylo zjevně paušalizovaným vypořádáním používaným žalovaným v případech, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu neargumentují žádnými důvody, které by se jen vzdáleně podobaly důvodům, pro které lze zvažovat udělení humanitárního azylu.*

S ohledem na výše uvedené považoval žalobce napadené rozhodnutí pro nedostatečné posouzení otázky udělení humanitárního azylu za nepřezkoumatelné, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Napadeným rozhodnutím ze dne 7.6.2017 č.j. OAM-78/LE-LE05-LE24-2017 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který dne 25.4.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že žádá o udělení azylu v ČR z důvodu nemožného návratu na Ukrajinu, protože se nemá kam vrátit, zatímco zde má rodinu, na Ukrajině nemá příbuzné ani domov. Dále bylo uvedeno, že dne 3.5.2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného, je

svobodný, bezdětný, ve vlasti žil v obci Vilkovo v Oděské oblasti a v roce 2005 odjel z Ukrajiny přes Polsko do ČR a od té doby je zde, když dle něho měl české vízum na dva roky. Žalobce také uvedl, že předtím ve státech Evropské unie (dále jen *EU*) nepobýval a nemá udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech a o mezinárodní ochranu dosud v ČR ani v jiném státě nepožádal. Dále prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil žalobce to, že zde má sestru a jejího syna; na Ukrajinu se nemá kam vrátit, protože mladší bratr na Ukrajině prodal jejich dům a šel bydlet ke své tchýni, bratr pak zemřel při autonehodě, takže tam už nic nemají. Ještě dodal, že kdyby se vrátil na Ukrajinu, hned by jej vzali na vojnu a to on nechce.

V průběhu pohovoru dne 3.5.2017 žalobce popřel, že by při odjezdu z vlasti při hraniční kontrole apod. měl nějaké potíže. Na otázku, co se stalo s jeho pasem, žalobce odpověděl, že jeden mafián v ČR mu slíbil, že mu prodlouží vízum, ale když mu dal pas a peníze, už se mu nedovolal. Žalobce vysvětlil, že z Ukrajiny odjel, protože rodiče zemřeli a on tam kromě mladšího bratra již nikoho neměl. Tehdy přijela starší sestra z ČR a říkala, ať jdou do ČR za ní, že je tam práce a mohou tam žít. Bratrova manželka nikam do ciziny nechtěla, takže bratr zůstal na Ukrajině. Žalobce neměl nikoho, manželku ani rodinu, tak jel – za prací a za sestrou, aby jejich rodina zůstala pohromadě, neměl žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti. Žádné problémy na Ukrajině podle svých slov neměl ani tam nikdy nebyl trestně stíhaný. Rovněž vypověděl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, protože na Ukrajině je válka, byl na tehdy povinné vojenské službě a nyní se obává povolání do armády a do války, kde by moc dlouho nepřežil; více k důvodům své žádosti dodat nechtěl. Na otázku, zda obdržel povolávací rozkaz, odpověděl, že ne, že o tom neví. Prohlásil, že osobně nic neobdržel. Kromě starší sestry a jejího syna, svého synovce, už žalobce nikoho jiného nemá. K případným skutečnostem, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, doplnil, že sestra má ekzém, nervovou dermatitidu, a musí na to používat lékařem předepisovanou mast, takže nyní je to už lepší. Dodal, že chce být s rodinou, normálně legálně pracovat, mít doklady, a to je všechno. Žádné doklady, dokumenty či jiné materiály na podporu svých tvrzení doložit nechtěl a proti zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v protokolu o pohovoru nic nenamítal.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v žalobcově vlasti je válka, on se tam nemá kam vrátit, žádnou rodinu tam již nemá, a také obava, že by byl po návratu do vlasti odveden do armády a poslán do války. Správní orgán při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Po posouzení výše uvedených tvrzení správní orgán dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Správní orgán neshledal ani to, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce na Ukrajině již nikoho z rodiny nemá, zatímco v ČR má sestru a jejího syna, těmito důvodům podřadit nelze. Co se týče obavy žalobce z možného povolání k výkonu vojenské služby, podotkl správní orgán, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznávají i mezinárodně právní

dokumenty, nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Jak vyplývá z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**) Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24.11.2016, vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán k tomu dále odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16.7.1998, č.j. 6 A 508/97, a na rozsudek NSS ze dne 22.12.2004, č.j. 7 Azs 321/2004. Dle výše citované informace OAMP navíc sice na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz, ale dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný; v případě žalobce k tomu však dosud nedošlo.

Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou žalobce, jako válku, uvedl mezi důvody své žádosti. S odkazem na shromážděné informační zdroje i skutečnosti obecně známé, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, správní orgán konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různé intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žadatel pochází z jihozápadní části Ukrajiny, z Oděské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žalobce znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu. Zákon o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, možností udělení doplňkové ochrany.

V souvislosti s možností udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Správní orgán konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Správní orgán dále posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen.

Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Co se týče obavy z povolání k výkonu vojenské služby, zopakoval správní orgán svoji argumentaci, kterou rozvedl již výše ve

vztahu k azylovému důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a dodal, že výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Současně ze žadatelových výpovědí ani ze zjištění správního orgánu nevyplynulo nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu. Jak dále vyplynulo z výpovědí žadatele, povolávací rozkaz nikdy nepřevzal, nebyl tedy z hlediska zákona ani povolán k výkonu vojenské služby. Je tedy zřejmé, že mu v současnosti žádný postih na Ukrajině nehrozí.

Jinou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil a přitom se zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR, ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo.

Správní orgán posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu uvedl stejnou argumentaci jako při posuzování této otázky ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu a doplnil odkaz na usnesení NSS ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17.

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uvedl, že na území ČR žije jeho sestra a její syn, zatímco na Ukrajině již nikoho z rodiny nemá, správní orgán však upozornil, že samotná existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. NSS se totiž ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě, že žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. NSS ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 5/2011 dovodil, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce ve svých výpovědích nezmínil a ani správní orgán nezjistil, že by v ČR nějaká osoba, ať už z důvodu jejího zdravotního stavu nebo věku, byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na péči žalobce a z jeho výpovědi také nevyplývalo, že by jeho rodině něco bránilo v realizaci soukromého života na Ukrajině. Správní orgán rozhodující ve věci tak dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V rámci napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal i s důvody udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 13 a § 14b, u nichž rovněž neshledal jejich naplnění, a v závěru s ohledem na výše uvedené shrnul, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2.8.2017 odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, do veřejného života se ani žádným způsobem nezapojoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí

dostatečným způsobem posoudil i otázku udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu (č.l. 5 rozhodnutí), avšak žalobce v průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděl. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že azyl je institutem výjimečným a neslouží k úpravě rodinných či obdobných vazeb, nadto žalobce je plnoletý, svobodný a bezdětný, o žádné dceři se v průběhu správního řízení ani nezmiňoval, bydliště uváděl v Oděské oblasti a na Ukrajině také žije jeho bratr. Rodinnými vazbami žalobce se žalovaný zabýval rovněž na č.l. 7 napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž v tomto směru žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle protokolu o předání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.6.2017 jej žalobce dne 9.6.2017 převzal osobně a téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.6.2017 odpovídají obsahu spisu, ve vyjádření žalovaného ze dne 2.8.2017 je pouze chybně uvedeno, že žalobcův bratr dosud žije na Ukrajině místo správního, že na Ukrajině žil (dle žalobce jeho bratr zahynul při autonehodě).

Dne 23.8.2017 bylo telefonicky zjištěno v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, že žalobce byl dne 13.8.2017 umístěn do pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. Dle posledního zjištění u žalovaného je místem aktuálního pobytu žalobce adresa: Přecechtělova 2231/2, 155 00 Praha 5.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

V § 14a je stanoveno: *(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce v zákonné lhůtě nevyjádřil nesouhlas.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

V rámci správního řízení žalobce k odůvodnění své žádosti uváděl nemožnost vrátit se na Ukrajinu, protože se tam nemá kam vrátit, dále to, že na území ČR má rodinu (starší sestru a synovce), zatímco na Ukrajině už nemá příbuzné (rodiče i bratr již zemřeli) ani domov, a konečně též obavu z odvodu na vojnu (do armády) a z války. Z výše uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. str. 4 a násl. tohoto rozsudku) je patrné, že správní orgán se všemi těmito tvrzeními žalobce zabýval.

Zákonodárce zakotvením humanitárního azylu do českého právního řádu pamatoval na situace, které sice nelze podřadit pod žádné jiné ustanovení upravující důvody udělení azylu (srov. znění § 14 zákona o azylu, odkazující na § 12 téhož právního předpisu), avšak jsou natolik závažné, že neudělit žadateli azyl by bylo nehumánní. O povaze institutu humanitárního azylu již bylo NSS mnohokrát rozhodováno a existuje bohatá judikatura v této oblasti. Lze vycházet např. z rozsudku NSS ze dne 24.11.2005, č.j. 6 Azs 304/2004-43, který k podstatě humanitárního azylu uvedl: *„Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatelky je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“* (srov. také obdobný rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72).

Soud zjistil, že v rámci správního řízení měl žalobce možnost uvést důvody ve prospěch rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany několikrát: v rámci písemného odůvodnění své žádosti dne 25.4.2017, při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 3.5.2017 a při pohovoru téhož dne. Měl rovněž možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které žalovaný ve věci obstaral, a navrhnout jejich doplnění, jak vyplývá z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 3.5.2017, jenž je součástí správního spisu. Z obsahu správního spisu nevyplývají žádná pochybení žalovaného správního orgánu stran vedení řízení a umožnění žalobci uplatnit svá procesní práva a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly, přičemž žalobce takové vady procesu ani nenamítal. Všechny zjištěné skutečnosti pak žalovanému posloužily jako východiska rozhodnutí, což je patrné z jejich rekapitulace v úvodních pasážích napadeného rozhodnutí. Úsudek správního orgánu byl také logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení humanitárního azylu, stejně jako o nemožnosti udělení jakékoli jiné formy mezinárodní ochrany.

Dále platí následující: „*Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele, poměrně široká. [...] Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. [...] volné uvážení při rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů podle okolností konkrétní věci je vyhrazeno toliko žalovanému.*“ (z rozsudku NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48). Žalobce uváděl pro řízení před soudem jako důvody, pro které mu měl být udělen humanitární azyl, tytéž důvody, jaké již uplatnil v řízení před správním orgánem, vynechal pouze ty z nich, které souvisely se zhoršenou bezpečnostní situací na Ukrajině. Nadto žalovaný ve svém vyjádření k žalobě správně podotkl, že žalobce v průběhu správního řízení výslovně prohlásil, že je bezdětný, proto soud tvrzení o dceři žalobce považuje za pouhou administrativní chybu v doplnění žaloby, když tam naopak chyběla zmínka o žalobcově sestře. Bylo tedy plně v kompetenci žalovaného, aby v rámci své správní úvahy zhodnotil důvody žádosti, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně v části vztahující se k udělení humanitárního azylu uvedl, že se zabýval rodinnou i sociální situací žalobce, a uzavřel, že z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení (které v úvodu odůvodnění řádně specifikoval) nevyplýval žádný důvod podřaditelný pod § 14 zákona o azylu. Procesní postup, který žalovaného k této úvaze vedl, byl v souladu s právními předpisy, proto soud nemohl než konstatovat, že žalovaný nejednal v rozporu se zákazem libovůle. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž provedl žalobcem požadovanou subsumpci pod neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ tak, že neshledal jeho naplnění (na str. 5 je doslova uvedeno: „z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný, zvláštního zřetele hodný, důvod pro udělení azylu“). Nelze hovořit o paušalizovaném vypořádání otázky udělení humanitárního azylu, protože je třeba přihlídnout k situaci žalobce a ta v napadeném rozhodnutí prokazatelně popsána byla. Je také vhodné poznamenat, že uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany označil sám žalobce v průběhu správního

řízení za úplné, přičemž pro žalovaného jsou to právě tvrzení žadatele, na jejichž základě rozhoduje, a není na žalovaném, aby za žalobce další okolnosti „domýšlel“.

Na okraj soud podotýká, že jakkoli se může z lidského hlediska jevit žalobcova situace nepříznivou, NSS konstantně judikuje, že snaha o legalizaci pobytu za účelem realizace rodinného života není zpravidla důvodem hodným zvláštního zřetele. Platí to pro partnerské (manželské) vztahy i vztahy mezi rodiči a dětmi, tím spíše pak i pro vztahy sourozenecké jako v žalobcově případě (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 19.6.2014, č.j. 4 Azs 88/2014-18).

Lze shrnout, že žalobce neuváděl žádné skutku mimořádné okolnosti, o nichž by se dalo předpokládat, že by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu, neboť jiné rozhodnutí by bylo nehumánní, a proto bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí v části o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu dostačující v té podobě, jak je uvedena i výše v tomto rozsudku. S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl *usnesením ze dne 11.7.2017 č.j. 60 Az 34/2017-21* žalobci zástupcem ustanoven advokát Mgr. Ing. Jakub Backa a dle § 35 odst. 8 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 21.7.2017) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb* (advokátní tarif), v platném znění. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně